

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Den følgende sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om forlængelse af den ved lov nr. 241 af 4. juni 1947 givne bemyndigelse til at foretage de for afsendelse og opretholdelse af en dansk besættelsesstyrke til udlandet fornødne foranstaltninger.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 5121; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3702).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den under punkt 5 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring i midlertidig lov nr. 242 af 4. juni 1947 om retsplejen ved den danske brigade, der deltager i besættelsen af Tyskland.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 5131; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3704).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Poul Hansen (Kalundborg): Det foreliggende lovforslag om at forlænge de bemyndigelser, der er givet den højtærede forsvarsminister ved lov nr. 241 af 4. juni 1947, er jo på forhånd sikret et stort flertal i dette høje ting ved de forhandlinger, som i efteråret fandt sted i det udenrigspolitiske nævn, og jeg skal straks bekræfte, at mit parti er rede til at sikre lovforslaget en hurtig og velvillig behandling.

Sagens kerne er den, at man hermed forlænger den danske besættelsesstyrkes ophold i Tyskland i to år, men således, at styrken til april nedsættes til 2 000 mand og til oktober yderligere til 1 000 mand. Der er naturligvis ingen tvivl om, at vi i henhold til den overenskomst af 1947, der blev sluttet med England, havde ret til i foråret helt at hjemtage besættelsesstyrken, og det kan der da set fra et dansk synspunkt også anføres gode grunde for, dels den besparelse,

som kunne opnås derved, og dels den omstændighed, at vi har god brug for mandskabet herhjemme; ikke mindst fik vi da befalingsmændene til anvendelse ved uddannelsen af de indkaldte værnepligtige. Heroverfor kom imidlertid til at stå det engelske ønske om, at vi stadig bidrog vort til at løfte den efterkrigstidsbyrde, besættelsen af Tyskland er, og de almindelige grunde, som kunne tale for at imødekomme dette ønske. Selvom den tyske besættelse af Danmark fra 1940—45 ingenlunde var gratis, men krævede både menneskeliv og materielle værdier, og selvom vi har haft store udgifter ved de tyske flygtninges ophold her i landet, må vi dog erkende, at de andre allierede nationers ofre navnlig under krigen, men vel også efter krigen har været forholdsvis langt større end de ofre, vi har bragt. Udfra et almindeligt solidaritets-synspunkt er der en række argumenter for fortsat at yde det beskedne bidrag til at bære efterkrigstidens byrder på disse områder, som det er fortsat at deltage i besættelsen af Tyskland med den styrke, der nu er tale om. Det kunne også se ud som et forsøg på at trække sig ud af fællesskabet med den vestlige demokratiske verden, hvis vi havde insisteret på vor formelle ret til at tage besættelsesstyrken hjem.

Der forelå i efteråret således gode argumenter både for en fortsat deltagelse i besættelsen af Tyskland, men også argumenter for at trække besættelsesstyrken hjem, og resultatet blev det ikke ukendte, et kompromis. Vi gik ind på fortsat at holde styrken dernede, men til gengæld bliver den altså efterhånden stærkt reduceret. Vi viser fortsat vor solidaritet, men opnår dels en væsentlig besparelse og dels en frigørelse af mandskab. Hvad det sidste angår, vil jeg håbe, at det bl. a. må få den virkning, at der kan sættes flere kræfter, flere befalingsmandskräfter, ind på en effektiv uddannelse af de indkaldte værnepligtige herhjemme. Jeg kunne her indskyde den bemærkning, at der fremkommer jo overordentlig mange klager fra hjemsendte menige over, at de har spildt en stor del af deres indkaldelsestid på opgaver, som efter deres opfattelse er unyttige. Det kunne jo være, at man kunne opnå en bedring på dette forhold, hvis der blev større befalingsmandsstyrker til rådighed, og hertil vil det vel bidrage, at besættelsesstyrken i Tyskland formindskes.

Jeg finder ingen anledning til at gå i enkeltheder, når det gælder det foreliggende lovforslag og de forhold, det omfatter. Kun vil jeg sige, at den danske offentlighed på et vist tidspunkt fik en stærk fornemmelse af,